

Skrítla.

Einu sinni sem oftast messaði einn af helstu prestum Ísland í sóknarkirkju sinni. Vid kirkju var gömul kona sem lík orðum að geta verið dæltid ónotayrt, efilla lá á henni. — Vi fyrir kirkjunni eftir messu, vikur prestur sjer að gömlu konunni bjóma kánkvis og segir: "Og sjer háfíd líka komid til kirkju í dag, Margrjet mín." "Ójá", segir gamla konan. "En það er nú sí-svona, eins og allir vita, langt að fara en lítid að selja, prestur minni." — Prestur vildi ekki lengja samtíð meir og vatt sjer frá gömlu konunni.

"Ó" "Ó" "Ó" "Ó"

17 #

Ó
Ó
Ó
Ó

Ritstjóri:

Baldvin B. Þárdóttir.

Gangur Fluggans.

	Num.	Dag.
Rjettholt	13.	14. apríl
Grundargæði	14	14 =
Midgrund	15.	16. -
Syðsta-Grund	16	17.
Hittidalur	17.	18.
Djúridalur	18.	19.
Tögmjói	19	21
Flugumjói	21.	22
Flugumjörarhammur	23	24.
Bjarnartæðir	24	24
Hjaltartæðir		
Hjaltartæðakot	26	29.
Hjaltartæðahammur	29	30.
Frostartæðir	30	2

Óg skilið þaðan til vit-
stjórnar.

h. 02

Flugar.

II. ár. || Í aprilmánuði. || 7. blað.

Til lesendanna.

Nú fer Flugar lítili í síðasta
sími af stað frá föðunarhúsinum,
á þessum vetri.

Hann er ungur, að eins trögga
ári. En með áhuga, vandrættum
og samtökum fjelagsmanna, ætti
hann með tímanum geta orðið
eftirhóvendur, fróðlegur og
skemmtilegur, með því líka að
vonandi hefi hann strax gert
lesendum talverðan gæða í
næfnda átt. —

En nú vil þú nota takifélag

og leyfa mig að skjóta þeirri
hugmynd minni, til hins góð-
kunnna formanns Lestrarhjól-
flugumjarsóknar, hvort hann
geti ekki komið þæi til leidar, að
sú regla sje nú strax tekin ad
skrifa árangrana regn i bundna
lök, með laqlegum fráqanqri.

Þá fyrst væði blæðid tilqanqri
sinum. Og þá lök, með sjerstök-
um skilyðum, mætti lána ut en
qeyma þann frumvitid vandlega.

— Þetta er qest, þar sem góð regla
er samþara utqáþum sveitablæða.

En hlæqri tímum áfram að
mun, áður en leyqad er á þessu,
verður það torvelt i framkvæmf.
Og þæi til sömmunar má benda á
"Niliann", Lestrarhjól. blæð Mikla-
bejarsóknar, sem liggur i höf

endurskrifaðar að halda all-
ur og ekki alveg heill — og er
hann nú orðinn all-stor-
dægur. Og nú orðid all-eritt
að skrifa hann allan regn.
Veit jeg það, að Lestrarhjól. menn
Mikla-bejarsóknar, vildu mikid
vinna, til, að Niliann væri allur
komin i bundna lökur með
fallegum fráqanqri.

Nona jeg, að þæri bænding verði
til þess, að sem fyrst verði þærið
ad endurskrifa Flugur. —

Þá viljum við, utqendur
Flugurs, þakka öllum þeim, sem
stutt hafa blæðid i vetur með
græinum og kvæðum. Og öskum
blæðinu langva og góðra
lifdaga. — — —

Hi þer veturinn ad semna

sitt skid til enda. Hefur þann
verid farsall og góður. Stundit
hefur þársaukinn, lífsstríð og
dauðinn farið heyrkildi hjó um
svætti í vetur, en það er lögnal,
sem á öllum tímum opinberar sig.
Og er óþad nauðsynlegt hjálpar-
medal til þess, að knýja sálir man-
anna frá heimselshumri að hjarta
quds.

En nú fer blessað sumarið að
koma með sól og ryl, fjör og
frelsi.

Flugar litli flýtur nú að lokum,
öllum lesendum sínum, ósk um

gott og farselt
og gleðilegt
sumar!

Ritstjórnin.

Uppsláttur ritstjórnans.

Klausa, eftir gömlum karli, er var
í Frjóskadal um og eftir miðja 19. öld.

Það var svo sem sumarið og jaja -
þegar þadur minn heitinn sáði lifandi
þjó í Þakkaseli, þá kom sá heitinn eða
Kringumtadaatvik upp í bonum, að
þessi eini kjörþill sem þadur minn
heitinn sáði lifandi átti be.. be..
be.. beiddi. Þú var elki um ömmur
rívadi eða atvik að gæra, en að þeg
og Jósepus dvergurinn minn þorum
að selja naut, tærþ eða boldi út að
þórdarstöðum. Og svo sem sumarið
þorum við af stad en þegar við rjett
vorum þorum af stad, vissum við
elki fyrr en við báðis vorum þorum
af stad og þegar við þorum út á

gömlu andrk. . . . hvekkina ^{aftan} á
nautid og nautid aftan á mig
og jeg aftan á sjálfan mig og datt
á miðja náttúruna, og er það það
versta, hágg sem jeg hef fengið á
allri öfi minni — en kjórin fjekki
og hana nú ja - jája. Svá sem
sumsje ja - jája.

Jónas prestsbróðir sagði það vera
verstan hluta öfi sinnar, er hann
varð að ræða í sjálfum sér heila
vertid í Hólsry.

Einu sinni var dönsk sjóplumans-
frú á Íslandi ríðomin upp í sveit
með manni sínum. Fyrsta morguninn
er hún létur út um gluggann, sér
hún vinnukonu skjótant fyrir með
fötu í hendi. Frúin kallar til

hennar og spyr hvað hún ætli. Stúlka-
an segist ætla að fara að mjólka
kúna. "Gerðir þú það ekki í gorkvöldi?"
spyr frúin. "Já," segir stúlkan. "Og mikil ógud-
leg meðferð er þetta á skepnurni," segir
frúin. "Jeg fyrirbið þjóf að mjólka hana
oftar en einu sinni á viku".

" " "

Frundurinn á Stóru-Ökrunum.

Fyrir skömmu var hreyfingfundur
haldinn á Stóru-Ökrunum. Var þar farið
fram á, að sleðabrotin nýti
hjáðan af fulls viðhaldi af hreyfing-
sjóði. Um þetta var mikil þref. Vildu
bændur utan Dalbæis ekki samþykka
það, er húnir söttu málið farið og brögðinu
þeim, úr ytri partinum, um "fröngsjóni"
Loksins var þetta til lykta leitt á þann
hátt, að hreyfing sjóður legði til bræntar.

innar 10,00 kr. á ári. —

Á eftir hreyfingunum höfð
búnaðarfundur. Þurjádi þann með því,
er bornir höfðu verið upp veifningar þje-
lagnis, á formáður las upp langa
vitgerð um kynbætur á þeim, eftir Pál
Lögfórnissyni, og hvatti menn til að
fá sér kynbótanaut og helst stofna
nautgripaeræktarfélag. Sumum fór
á leiðart lesturinn og varð þá þessi
vísu til:

Áðan heftu heilög sögn
þjal, um sleða berýrnar.

En nú er rofin þessi sögn —
þarna beula kynnar!

Síðan var þarid að lesa um
kynbótanautin hvernig þau ettu að
að vera, og meðferð á þeim. Þá kom
þessi stökupastur:

Þátt var þjark um þessa braut —

„Þröngsýnin“ ei rýrnar.

Áttar botnadi:

Ganqi eins að ala naut —
aldrei batna kynnar.

Valid var að verst væri að fá
kynbótanautid, og var þá enn
kredid:

Á öllum þessum orða gvaut
alveg hugg þeg sannad:

Að þjer mun varla vanta „naut“ —
það verður frekar annad!

Fundarmáður.

Skifting Ákra hreyfingar.

„Biljanum“ hvefði þeg við hreyfingarskift-
ingamálinu og herði vök fyrir naundryn
þess. Þeirri tóku til máls, en enginn veru-
lega á móti hreyfingarskiftingu, hvorki í
ræðu eða vitgerð, nema ^{Stefán Jónsson}
á Höskuldastöðum. Hann virtist vera

Í eindreginu á máti skiftingu. —

Sú kemur stund, að þessum stóra
Alþingis verður skift, eins og öðrum
lönnum og erfidum breytingum hefur verið.

Hjer verður aldrei eining, sáttur þje-
laqsskapur, framför og fjör og líf í
framkvæmd, fyrir en búid er að skifta
breytingum. En það er engu líkara
en þetta þingi að segja þeimund
sinnum á hverju ári, til þess að
breytingar þessi. Og þó er þetta
eitt hið allra nauðsynlegasta málið,
sem allir að vera á daghrá. Éða
þvo þannst þeim, þess vjedu að mestu
breytingar skiftingu vidda á landinu. —

Þessar fáu linnur eiga að vera til
þess vitædar, að halda við minni
sköpun, en jeg bjót við að úr fátæk-
lingshorni, dugi hjer ekki að segja
mikið!

Baldvin B. Þórðsson.

16
Ár 1925.

Mjer finst það vel indigandi
á þessu eivasta blati af „Flugas“
þá sje hins lítra árs minnst á
notkeru. Ekki þyris þá söt, að
mómmum sje það svo strax úr
minni lítið, að þessvegna þurfi
á rifja upp þá alburð, heldur
finst mjer það sjálförð skylta
vegna þeirra, sem lesa blatið þegar
frá lítes, að getu haft glözyt yfir-
lit yfir helstu alburði sveitarinnar
og hjeradins á hverju ári. Mundi
það þyris þólegst þegar frá líti
ef það væri vel og ítarlega rit.
Og ef „Flugas“ væri langlífur í
landinu þá mundi þess þess
vertu innalís, þó þess notd ekki lengra
en yfir sveitina.

Tíðin. þeg leyja á henni, þú þótt
má segja á „í henni lifum,
hrættumst og um vjer.“ Velurinn
eftir nýja mátti yfirleitt heita góða.
Þross komu með minsta motti á
hús, enda heyr lílil. Þótt einn manna
gott og litill lambadauti. Þó þótt
vita í óhræysti í fje, sem von líl-
frim anlegt sunstótar. Öll vor
vert von þú kúin með fyrsta mátti
og leyjoti sláttur þú snemma. Sprettu
var afbragðs, góð og nýttin þú eftir
þú og var þú yfirleitt heyrkapur
með langbesta mátti og heyrin
á gat. Haustríð var líka gott
sjerstatlega seimipóslurinn,
þjót ekki leitt þeg en seint á
gjöf. Þross von á „rústmar“
þann eftir öllu. Velurinn fram
undir jölin góða, en þú getti

16
hútos og hlöð mýtur feimnangó, svo
jarðlaust vor með öllu. Von þú öll
þross leitt á gjöf og þótt mannum
þótt helet til snemma. en úr nýjón
þann hláka og þótt allan orjónin þú
máttill vor. þótt er þú óhætt á seggi
um þetta er á þótt hafi verið á gata
hvað lítina snerti og vor óskandi
á máttu ætti í vordum mörg slík.
Þesslurinn var ekki einn hagetot
eins og orit áttu. Ull leittót um
helmingi, garur sömuleitit máttit.
Þrossamarkotit fair og heldur he-
leis, þýtt þertu hesta 240 kr.
Þjót vor dálitit herra en árit áttu
Þjót reyndist ekki gjöttu, og höftu
mann þú kúist vit á þótt mundi
reyntast vel, undan þessu góða
sumri, en þóttun, hafa valitit á
þótt hafi verið van fóttat velurinn áttu.

Í þessu ári var líka byggt brú á
Vesturís Hjeradvatnanna. Mun mögulega
hafa fagnað þeir, endu er það stór-
kostleg samgöngu bót. Þarfa menn nú
ekki að bíta klukkubinum og jafnvel
dagrum saman til. Að komast yfir
ösinu sínu og skundum átti sjá
stól á haustinu, er menn ^{á þess} vinnu
sláur þje sitt. Brúin er á öllu hinni
þrygðlegasta og vandastasta. Átti
þeir að selja ríkis skuldabjef fyrir þá
upphot sem hinni mundi kostu (á 3/4)
og er það Skagfirðingum til sönnu hve
þeir vinust vel undir það. Var búið
á þá fjá, en þá bygdi ríkið hana á
þess neitt hár vori leikið. Auk þess
lagði aiplan til 10 þús og einn lakur
menn ^{og þreppur} gafu þje til þessa feris tekis
Atrahreppur á d. 500. krónur (Gættur.
Davidson á Braunnum gaf 300. kr.)

Í haustbrúnni sem gert, féru menn á
laku eflis þeir, á hinni nýji sjövatn-
garden sem byggdu vor á Sandartröki
á eyfasklitru sumri, var farinn á
gefa sig. Láust við í ham sprungur
miklar, svo menn bjuggust við, á ham
mundi fara ef mikil brú komi aftur.
Í brúnni fyrir jólin gert mikil brú
og sópatist þá meður hluti gardenis
og hefur nú brotið land utan af
kaupstodnum í allan vetur, svo
sjaldan hefur verið meir. Gardurinn
kostar um 20 þús. krónur.

Í feitinu mikilli rigningu sem gert
seinnipartinn í sumari, sópatist brúin
af Kofa ánni. Var það nýleg steinbrú.
Hjöldu menn helst á skórn þeðr hlaupt
í ána ^{stíflað hana} og ^{stíflað hana} sítan brúnni af. Var
svo mikil mól þar sem brúin vor áttur af
þursum föllum mátti ganga er áin vor
lítil.

Þá stóð ek þert fyrir farvegi árinna
á þeim parti og sögðu menn hvern
mundi albei grafa sig þar undan
af þessum. Þen i haust rigningunum
spýkti hvern þessu úr sjá og stóð
farvegurinn hvern sami sem áður
nema lítil eitt breiddari.

Þjett fyrir jólin hljóp orjöflóð á þeim
Sundring i Kolbeinsdal. Forst þar
3 manneskjur og einnig sópti flóð
kust hversum með skepnum og
heyjum.

Í sitarblíðu voru kom svo mikil
flóð i Hjeradvatni og gamlit menn
kváðu á slíkt hefti ei komit um sitar-
litin 35 ár. Þar á sjá yfir eylandit
sem voru þar einn fjörtus og stóðu
ekki uppur, nema beirnis á Hlusa-
botnum og Söndum. Lentu menn
i mesta vandrotum með fund

sim, þeis sem höfðu hann á eylandinu.
vori þeis á reyna á komu laimþjenn
á hærta börðin og bakkana og þar
undir þeis á hafa hrossin líka
og vaka yfir öllu samann. En þó
þá virðist næstum áskilyanlegt,
þá mun lítil skot hafa orit á
fjennoti mamma. Áðarvörp sóptu
alveg kust af flóðinu t.d. i Gjóvob.
Hvellulandi og Hofstötum. Þegar
þá voru sem mest sleit „ram birkinn“
þá Hjeradvatnabrimmi lentu hann
á ^{þess} strengnum og kubbót hann
án þess hann svo mikil sem staurót
rak hann síðan út allan fjenn
og skepni á þindorhöfðu. Hefti hann
molart þar allur ef svo heppilega hefti
ei ritgáð til á gupuskip lá i Skrok
sem elli hann, og nóð honum rjett áður
en hann fór uppi höfðum. 500. kr. kostar
þjennin, en „ram birkinn“ með öllum áhöfðum
kostar 10000 kr.

Dánir á árinu. Kristrún Hjálmsdóttir

húsfreyja á Húskerpi f. 6 des. 1842.

Arni Jónsson frá Stöngum. dó á

Vöglum, fæddur 25 ág. 1850. —

Sigurkjör Jónsdóttir húsfreyja

á Morkvíli; fædd 17. Febr. 1832.

Jón Jónsson fyrur bóndi í Hríngveri.

dó í Hjaltastadarkoti; fæddur 15 ág. 1847.

Kalín Finnboqadóttir ad Morkvíli.

fædd 3. nóv. 1870.

Þeirra mætti sjálf sátt telja,
þó mun það ekki gefa ad vinna.

Stefán Vagnsson.

"Frókus á máli bragð."

Í haust var mjer einu sinni mætt einu
samnáttu út á Laundastróki. Við söfnun
ekki strax um kvöldið og hann byrjaði
á að segja mjer sögu. Þessa sögu
hef jeg aldrei heyrt áður og hvergi sýnt
hona á prenti, en þykist hins hinsvegar
hversu smellin, datt mjer í hug að selja
hona hjér í blotið og hljóta hin þannig;

— "Bóndi nokkur sem átti
heima út á fjöllumi lazt frá eitthví
af stól í kaupstóðum með fullandi nauð
er hann átti, og áttoti að selja, þvi markoti
átti að standa þar þerman dag. Á leit-
innis mætti hann velkinnum manni
sem fatar að honum nauði. Bóndi
spyr hann, hvað hann vilji gefa
sær fyrir luddann. "Við skulum
segja eins og eitt kíló á 4,00 kr."

það líkadi þeirda vel, þeir þá var meira
en helmingi herra en veri var þar á
Njálu. Þeir urðu síðan samfent til kaup-
stadarins og á fyrsta veitingahúsið sem
þeir komu í Kaupstaðnum laud hann
bónda inn hresti hann á vini og
síðan skrifuð þeir samninginn, og
var í honum tiltekið að hann ætli að
gjalda bónda nautsvendit þar eftir
4 daga og allt í beinhorðum peningum
Maturinn fór með nautit en bóndi mót
lofarit, og þottuð báði hofu gert góð kaup.
Að tilteknum degi kemur bóndinn á
veitingahúsið og er hinn þá orættur
og er hinn kátasti. Fer hann að gefa
bónda í staupinu og þotti bónda þá
góð uppbot, þó hann á hinn bözinn
þattist hafa selt lofinn vel. Tekur
nú kaupandinn upp vasa lótt sína og
hakkar nú brúnað á bónda er hann

ger hana útröðna með sedla. Hinn fer
sjer á engu síðlega, tekur 4 einnora trau
sedla af allri hrúgunni og gjetti bónda.
Hann tekur við og áliður að þannig hafi stótt
á vertinu, hilt verti úbergat í 100. og 50 trau
sedlum. Bónda list þeir ekki á, er hann ger
að kaupandinn letur ofter vasubót sína
og stýnzu henni á sig. Hann spyr
hvert hann eigi ekki að fá meira en
þessar fjóra trauur. „Nú segir hinn
„ þeir eftir samningnum keypti þú
nautit sem eitt bali á 400. þú getur
gjálfus og þá, ef þú heit samninginn vel,
og vertu selt!“
Nú list bónda ekki á blíkuna. Hann
fór um leið til málfastu manns sem
ætti henna í kaupstaðnum og lýndi
honum samninginn og boð hann
þrippu þessu í lag þessu sig. Hann
list yfir samninginn og sagt skilt.

önnögulegt, þar stóð með kerum ortum
á hann seldi nauðit, sem eitt kili
á 4 krónur og auk þess voru hann rotti
fastur og lözlegur á öllu. Var þad
ekki fegri maturum es hann fór
illa með þu hann var útsmögum
hrekka linnur og hefti með þrekka
annum haft skofje of mönnum enda
voru hann fegur, lözgu ortum forritum.
Bóndi sagði ymsum fleiri mönnum
þu vandrotum sínum en enginn
kunni honum rotti leggja út
þessum vandrotum, þar til loks
inn risaði honum til járnsmidum
i þorpinu. Ef hann gæti ekki lit-
synt honum, þu mundi enginn
gæta þad. Bóndi fann smidum og
sagði honum alla málavexti. Hann
hlustaði á og segir síðan á ekki ge-
vist hann gæti neitt litsynt honum.

þu þu er oje ekki int neitt lamb á
leika ojer, sje hann líka ortum soo
var um sig, á litlega sje önnög-
legt á klettju neitt á honum. Þu
skuli hann koma eflis einu viku
til ein og ef hann vent þu ekki
kúmm á þinna upop röt, þu munu
hann ekki eiga neitt int þetta, en
þad bot hann bónda fegur, síðast
allra ortu, á láta ekki þrakkorum
vita á hann hefti neitt int sig
salað, þu þu mundi þeim ganga
allt önnögtra int hann á eiga, þu
stundum heftu þeir leitt saman
hesta sína öter.

Bóndi kvætur ni smidum og þótti
ni helkur vankart sitt röt, þu
honum þótti smidum úggjum
undis bris á sja. Kæti, viku þinnu
hann smidum öfter. Hann segir

hafa huzleitt þetta og hann halli
á haugt öje á ná öjer nidi á öpöör-
anum, en nú vetti hann á lála
sif, einan róð öllu. Því lofar
bondi. Smidurinn segir á nú vetti
hann á fara til leknisins í kaup-
stöðnum og láta hann taka af öjer
ann á eyrat, þegar þó öje heit
vetti hann á bitja leknurinn á
láta engan vita um þessa skurt-
leknisgu! og komna síðan með
eyrat til sín. Bónda leist ekki
á blituna, og vildi helst halda vit
alt saman, sagðist ekki skilja
hvað hann gerði á þis þó get
vori á sif, "afeyrt" en þá sagðist
smidurinn líka segja sif frá málinum
enda vori ekki minnit þó hann
ljeli eyrat hann sagðist skyldi
ábyrjast honum, á hann fengi

þat svo vel boget á hann mundi
þess ekki itra. Vort nú á vera sem
smidurinn vildi, enda vildi bóndi
alt til vinnu ef hann gæti klett
á mann skráltanum. Fer hann nú
til leknisins og lekur hann taka
af öjer eyrat. Getk þat vel og þegar
hann er kúinn á borða "leknishjúp-
ina" fer hann til smidius, dreyr
eyrat upp úr vasa sinum og rjetta
þat á honum. Þinn lekur vit og
segir á nú mundi þeis geta jafn
um fantinn, segir hann á nú
skuli bóndi ekki finna sig, fyr
en hann geri honum vitvart, en
þó skuli hann, þegar eyrat öje grín
fima náunzann og rekka hann
áru hvorn um nautsverti, auro.
muni hann ekki þygn granan
eyris, enda vetti bóndi á verart

Ad lattu á móti neinum peningum
hjá honum.

Nú lítur og lítur. Þóndi fór ávísar
til „virkisvinnu“ síns en það
var eins og að höggva í hartan
klettinn, hann kvæðt aldrei boða
grannan eyri umfram samningi
teinu sínni fór þóndi út frá
smíðunum að fenna sig. Þóndi
brá út um leit og hittis smitinn.

Sáðu þeir á tali lengi og vissi
enginn hvað þeim fór á milli.
Leftur það fór þóndi á fund þess,
er hann seldi nauðgötu og þefir
á menn með sjer. Þóndi spyr
hann hvort honum sjer það alvora
á vilja svikja út úr sjer gripinn
sjerir ekki neitt, segist alltaf hafa
haldit á hann voni að gera þetta
til að stríðs sjer, en nú sjer mál

til komið að hattu þeim leit, sjer sjer
farir að dauðliggja á peningunum,
hann segist ekki einu sinni geta keypt
sjer uppi sig löbaksbita, og geti hann
þó eiginlega ekki án þess verið.

Hinn svorast af mesta fússi, að hann
þurfi ekki oftast að nefna þetta mál
út sig; aldrei muni hann boða meir
en þeir hafi samit um, ef nokkuð
sjer ilt um þetta fyrir-þónda þá megi
hann gjálfun sjer um kemna, hafi
samningurinn verið lesin upp fyrir
honum og hann ásköp vel vild umleið
hvað hann skrifaði.

Þóndi fann, að hjer var fast fyrir
og segir að þetta muni nú verða í
síðasta sinni sem hann krefsi hann
þagunast fyrir kosningu og þó allri
hann að gera fyrir sína götu, en það
var nú eitthvort annað, en þó muni

hamm ekki telja för sína líf enokis
farna, ef hann gæfi sjer vel uppi
sig. Tók nú bóndi að beru að hörmu
lega, lá við hann klöttnaði og spýtti
i allar áttir munnvatninnu
Þó hann væri nú ekki smáprúttum
gekkst honum þó hugur við þveimleika
bónda. Tæpur hann skrambi misit
rulluslykki, ockur ofan af þvi
löluvertan enda og spyr him
hvað hann vilji mikið. Bóndi
ventur nú glatast i bræði, og segir
að fyrst hann epli nú að gefa þv
uppi sig, þá láti hann þat nú
vera dalkennu smola, og ekki hefust
þat nú sleysta en á milli eyrunum
á mjer. Hinn kvæðt munda gera
þat ef hann oje þá laus við hann
á öðru leili. Þv lofar bóndi og
setur votta að. Nú malis hinn

skrambi langan spotta og segir að
eigi muni lengra á milli eyrunum hans
en þetta. Spottanum fleygji hann
síðan i bónda, en lellur rulluslykki
miskur kenda setur við allshugar segin
kítur i götu luggu en segir síðan.
„Já satu er þat að vel er nú i lag, en
þó er þv ekki viss um að þat nái
alveg á milli eyruna mjer.“ „Jú
þat skal þv áberjast segis him
þat er ekki þat heilabúi á þv, að
þessi spotta taki ekki milli eyrunum
þv, þat var áretanlega alin
sen, þv fjekk þv.“ „Eski skilur
við þratlu um þat“ segir bóndi.
„Meldu gjalpur.“ Hinn setur tobak
smolann, setur endann við eyrt
á bónda og farir þat svo hinn
endann að him eyrunum, en
ventur ekki greitt fyrir að síma

það, enda hafði bóndi látið hoi
sitt vara áttur. Lotes segir himn:
„Nú andskotinn af þri þeg fimn
þjes notskurt eyra á þjes.“
„Það er ekki vor“ segir bóndi,“ þri
það er nú ekki alveg í handrotinn
„Nú hvar er það þá“ segir kaupm.
og fór ekki á standa á sama.
„Jeg get best trúið þri á það sjó
komin til Ameríku og það alla
leit verður á Reyrahaf“ segir bóndi.
„Svo það er ekki rétt þeg verti tóbaks-
laus næstu daga, þri þri skull
fá á standa vit ok þri á láta
miz hafa svo langa tóbaks sem
nær á milli eyraanna.“
„Nú vor kaupm. nó þri. Flann
rak þá alla bólandi á dyr og
það þá aldrei þrifast. Litau af
stefni bóndi kaupmanni, og

leituli ritni á þri á kaupm. hefti allt
á gefa sjer svo langan tóbaksmta, sem
noti milli eyra sjer. Þas nú fóit
á rannsaku hvor eyrot voru ritu-
komin. Þas nú smiturinn leitulus seu
ritni, þri það rissi bóndi seinast líb
eyrans, á hann hafði rit þri lekt.
Smiturinn átti bróti seu bjó í byggn
Seattle í Bandaríkjumum vertur
á Reyrahaf Árónd. Flannu höfti
smiturinn sent eyrot. Dró hann sita
upp byf þri brótar sinum. Í þri segir
hann hafa miltlekt anna eyrot af
nefrum bónda, og muni hann
geyma það, um þri verti roðloft
þekas. Nú fór málið á vertu al-
varlest þri kaupmanninum. Þas
síðan farit á reikna út vegalengdina
á milli eyra bóndans, og vor það
hverti meira nje minne en helming.

af leitinni Kringsum jörðina!
Sitau var leitt eitt pund af rulla
tobaki og malt úr þri, hvá þá not
yfi langan þort. Var þá skamt,
sem þá hrókk uppí þessa leit.

Sitau var þá reiknað út hve mög þunna
af munntobaki þyfflu lit á ná þessa
leit. Var þá slítt óryggi á nema
mundi mögum miljónum.

Þer skemst af á segja, á allar eignir
vora kenna af kaupmanninum
og selldar og hróttu þá skamt uppí
þrjú kenda. Skyldi hann v
hann slíppan og snautan.

Þer kenda fjekk allt í sínar höndur
og er álitit á hann hafi launað smíðun
riflega. Kaupm. hóf síðan af þessum
slóðum, en kenda lét, sem blóm í
eggja á nauðvent sínu, þó seint kom
og líkus svo sögum.

St. Vagnar

Vorvisur

Vekur öndu vorins mál,
vetras-gröndum þeyðir.
Þær þess hönd af klemdui sál
kúðakendin aneitur

Verta svörin fjáls og fjör
kerast öras sinni.

Batna þjórin manna mörg,
minna gjörum inni

Ufi völlin berast blit
barna höll og gaman.
Lauvín mjöllu hamrahlid
hlar á öllu samam

Fyri vindi þekka well
fagus myndast gróður.
Geinar, rindar, gil og fell,
gefa kindum fóður.

Vermis augað geisla glöð,
glitra laugar vallar.
Heilmænt laugar ljássins flöð,
lípsins laugar allar.

Sigurjón Gíslason.

Skritla.

Utlent vöruskip var að sigla
inn til Ísaffjardar og þóttust menn
þekkja að það væri til einnar versl-
unarinnar þar, er þeir nefndu.

Þona nokkur var þar náðleg, er
menn reddu við um þetta. Hin
setur þá hönd fyrir augu og segir:
"Hú, það hefir þá verið bóluð
ljógi, að það etti að koma
summan Breiddalsheidi."

[Decorative flourish]

32
Djúp grasvinnar, kvæði (Ritstj.).
Fugur ask. Mynd af Algeir Gunnars.

minna (Steindóir á Eyri).
Fílvingssteigur i 4. l. Samtal.

juv (Ritstj.). Rósin (Ritstj.).
Injaldur = nef. Gata (+).

af St. V.).

Ófnisávirilit i II. afd. Lúía Þógnv. d.

1. blád: *[illegible]*

Leidarorð (Ritstj.). Svaitablöðin (St. Þ.).

Friðs vinnu (Ritstj.). Loán, kvæði (e).

Þá ruslakristu ritstjórnans (Þórnóðs þ.)

Skjalda). Sjúndir fornmenn (St. Vagnsson).

2. blád:

Stevileg jól (ritstj.). Loán, kvæði (St. Þ.).

Stjónalís rjóður (St. Vagnsson). Viðbeti (Ritstj.).

Lífsljórin, vísa (St. Þ.). Vorrísa (St. Þ.).

Gata (S. F.). Staka (Friðbjörg). Stökur (St. Þ.).

Skritlur

Vermis augaþ geis
glitra laugar 1, 1.-6. mars 1925. (S. V.).
Heimant laugaræði (Siquoj. Gíslason).
Lípsins laugar (R.). Ráðning gáta 2. bl.

Si

S. D.
Skrifstær (Sírli Gottshálsson).

Uthent vörason). Flákan, vísur (Ritstj.).
inn til Þessinglingum, kvæði (Stúlka).
þekktja æði (Stúlka). Króksferðirnar, kv. (Egill).
undirindurinn og Huldun (Ritstj.).
Kona og skuggar (St. B.). Stókur (St. B.).
menislegt (Ritstj.). Frá bordi vitatjórans.
einslistavisa (Sofía). Bibliovísur:
Uv sveitinni, fph.

5. blad.

Bandanámsh. á Kólum, fph. (St. V.).
Ummustinn fjárlægi (St. R.).
Gamla árskvæðja 1925 (St. R.).
Stókur (St. B. = Stjónar Baldvínsson).

Stjarna vonarinnar, kvæði (Ritstj.).
Gáta (Ritstj.). Mynd af Algeir Gunnars.
Ósmalísíspánninn (Steindór á Eyri).
Ráðning á gáta í 4. bl. Samtal.
Andatrúin (Ritstj.). Rósin (Ritstj.).
Uv sveitinni, fph. Gáta (x).
Berðreyfni (skrásett af St. V.).

6. blad.

Minningsmáli (María Þórunn d.).
Drangeyjarfór (Stefán Helgason).
Stjórskránninn (Kvæði St. B.).
Dýrshvínurinn, }
Plámeturinn og (Ritstjórnin)
Temperament (Ritstj.).
Optimínti og Þessimínti (Ritstj.).
Fóð, að allilja mennina (Ritstj.).
Kvefna vegabrumuvarpið (St. V.).
Staka, gömul.
Ráðning á gáta.
Vonbrigðin á Þjóttakka (Ritstj.)

Gata (Ritstj.).
Dræmur (M. F.).
Haunthvöld (Kom nafnlaust).
Athugasemd (Ritstj.).
Skritla.

7. blad:

Vil lesendanna (Ritstj.)
Nú rúslakintu ritstjórans.
Fundurinn á St.-Olrum (Fundarmáður).
Skipting Alrahöfna (Ritstj.).
Árið 1925 (St. Vagnason).
Krökur á mati bræði. (St. V.).
Norvinur (Sigurjón Gíslason).
Skritla
Ferdavínur Flugars (MR.).
7. þerð Flugars (Ritstj.).
Stökur (MR.).
Leidarjetting (MR.).
Málvínávinur (Ritstj.).
Allt er gert að mat i handindum (Ritstj.).

84
Núrnirátin (vísur: G. H.).
Efnisupplifit II. dög. Flugars (Ritstj.).
Stakka (Berquin Einarrson).
Vil lesendanna Flugars (Ritstj.).
Flugar kvædur (Ritstj.).
— Bladsíðatal II. döganna
Flugars, er samtals 350.
Ritstjórnin.

Stakka.

Faðir minn gerdi eftirfarandi
vinnu um sinni. Ritstjórnin.

Gefusól i heidi há
hyggju bóli orni.

Líkt og fjöla blada blá
i lejarharshjéli að morgni.

Berquin Einarrson.

58
Til lesenda Flugars.

Fyrrotu blöðin í vetur gangu greid-
lega lega í milli, en nú sjeratakkega
6. blád, hefur verið of lengi á sum-
um bæjum. Lesendur eru, vinsam-
lega, bednir að láta þetta niðarta-
blád ganga greidlega.

Flugar kvædur.

Flugar kvædur. Annad er
er á loka legi.

Unnur bæði og orku smár
enn er sveinninn fleygi.

Þakkar góða gestrisni
og greida fjelagsmanna,
kvædur alla kvæðisni
kvæðu málvinanna.

==

Kvæning á gætu

í 6. bláði.

Fataefni = Dúkur.

Milli hórs og kirkju = Bogi.

Mál manna = Tala.

Milli píls og veggjör = Eidur.

Fagurt eyland = Holmfridur.

Ennid heyr = Gardar.

Sól í klettum = Solbjörg.

Snjör í Grimsey = Farney.

Milli hins og bæjar = Stegur.

Þjallaóferur = Hraun = reyft hylbein = ket.

Þjallsbrún = Egg.

Bústædur sorgar = Hjarta.

Skinn = Björ = Öl.

Hálftr mannshöfund = Hálfki.

Stjett gómloka = tunga = Slata tunga.

Vopnastædur = Týrflingis-
stædur.

Tröðalt nafn kylla = Tunguháls.

57
á sama, þótt Viljannem gervi gis
á nafnum, þáð bendir á einu
á þáð, áð ekki hafi af mikil verið
til í vitomunabúri útgefendanna
til þess á setja í „Viljann“.

En um spekingana þessir utan
ánda, er þáð á setja: áð þeir, sem
allir ádrir menn, verða einhver-
stædur á veru!

Ritstjórn.

Burnirótin.

Dröna hlötum hruga rjer
hels á moti stríða,
sem blíknað hrjota bláð af þess,
burnirótin fríða.

Þrædd um haust
af G. H.